

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOU-05101/24-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán dle ustanovení § 20 odst. 4 a odst. 5 ve spojení s ustanovením § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání JUDr. Jana Horycha, Ph.D., nar. bytem (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí povinného subjektu Ústavního soudu, se sídlem Joštova 8, 660 83 Brno, ze dne 26. 9. 2024, č. j. SPR. ÚS 802/24-5 INF, o odmítnutí žádosti o informace, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **se rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2024, č. j. SPR. ÚS 802/24-5 INF, ruší a věc se mu vrací k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatel požádal dne 11. 9. 2024 Ústavní soud (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o poskytnutí veškeré korespondence a jiné komunikace vedené mezi povinným subjektem a vládním zmocněncem pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva, jeho kanceláří a jejími jednotlivými členy, poradci a jakýmkoliv dalšími osobami nebo subjekty, kteří s ním spolupracují nebo jsou s ním jinak spojeni v souvislosti s výkonem jeho funkce (dále jen „vládní zmocněnec“), a jiným orgánem moci veřejné, či jiným subjektem jednajícím jménem takového orgánu moci veřejné, na jeho pokyn či ve spolupráci s ním (dále jen „jiný orgán“), která souvisí s mezistátní stížností Lichtenštejnského knížectví proti České republice ze dne 19. 8. 2020 projednávané Evropským soudem pro lidská práva pod zn. 35738/20 (dále jen „stížnost“) a/nebo soudními, správními či jinými řízeními vedenými před orgány České republiky, jejichž stranou je:

- 1) FÜRST VON LIECHTENSTEIN STIFTUNG, reg. č. FL - 0001,030.270-0, se sídlem Bergstrasse 5, Vaduz, Lichtenštejnské knížectví;
- 2) S.D. Fürst Hans Adam II. von und zu Liechtenstein, nar. bytem

3) *Gregor Prinz von und zu Liechtenstein, nar.* , bytem

4) *Eugen Prinz von und zu Liechtenstein, nar.* bytem

5) *Alfred Paolo Prinz von und zu Liechtenstein, nar.*

6) *Lukas Wolfgang Prinz von und zu Liechtenstein, nar.*

7) *Livia Margherita Turner Prinzessin von und zu Liechtenstein, nar.*

8) *Emanuel Friedrich Prinz von und zu Liechtenstein, nar.*

9) *Ulrich Constantin Prinz von und zu Liechtenstein, nar.*

10) *Charles - Louis de Roys de Ledignan Saint Michel, nar.*

a/nebo se spory uvedených osob a České republiky či státních podniků. Žadatel dále požádal o poskytnutí veškerých dokumentů vztahujících se k uvedené věci, jež byly jako příloha či samostatně v rámci uvedené komunikace či v souvislosti s ní zaslány mezi Vládním zmocněncem a povinným subjektem nebo mezi jiným orgánem a povinným subjektem.

(dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt rozhodl dne 26. 9. 2024 o odmítnutí žádosti, a to s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) a § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. V odůvodnění uvedl, že komunikace mezi vládním zmocněncem a Ústavním soudem v souvislosti se Stížností je vedena v jednom samostatném spise a informace požadované ve druhé části žádosti souvisí s celkem 30 soudními řízeními, jejichž výsledky je možné vyhledat pomocí vyhledávacího systému v databázi rozhodnutí Ústavního soud NALUS. Povinný subjekt dále připomněl, že výluka z informační povinnosti uvedená v § 11 odst. 1 písm. g) InfZ se uplatní tehdy, existuje-li oprávněná obava, že poskytnutím požadovaných informací může být ohrožena rovnost účastníků soudního řízení. V této souvislosti pak odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 241/2022 Sb., podle níž se tato výluka vztahuje typicky na rozbor věcně příslušné judikatury, či analýzu možných procesních postupů, jejichž zveřejněním by došlo ke znevýhodnění strany řízení, jež si daný rozbor pořídila. Povinný subjekt připustil, že byl osloven na základě zákona č. 186/2011 Sb., o poskytování součinnosti pro účely řízení před některými mezinárodními soudy a jinými mezinárodními kontrolními orgány, žádostí vládního zmocněnce o vyjádření ke Stížnosti, přičemž obsahem komunikace jsou informace nově vytvořené a seskupené na základě žádosti Vládního zmocněnce pro účely zastupování České republiky před ESLP, a to teprve poté, co byla ze strany ESLP české vládě mezistátní stížnost Lichtenštejnska oznámena, tj. poté, co bylo zahájeno příslušné soudní řízení. Dokumentace obsahuje odbornou argumentaci k předložené problematice a vyjádření analytického odboru Ústavního soudu k dalším doplňujícím dotazům a připomínkám ke Stížnosti. K druhé části žádosti pak povinný subjekt odkázal na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ s tím, že v posuzovaném případě nastal konflikt práva na informace dle článku 17 Listiny základních práv a svobod a práva na rovnost účastníků řízení před soudem dle článku 96 odst. 1 Ústavy České republiky a článku 37 odst. 3 Listiny, a to společně s veřejným zájmem na nezávislosti a nestrannosti soudní moci dle článku 82 Ústavy České

republiky. Přistoupil proto k provedení testu proporcionality, v němž hodnotil kritéria vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti zásahů do práva na nezávislost a nestrannost soudního rozhodování a rovnost účastníků řízení před soudem („rovnost zbraní“) z hlediska veřejného zájmu na poskytnutí informací. Na jeho základě pak dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě nebylo splněno kritérium potřebnosti, neboť požadovaný způsob realizace práva na informace lze nahradit mírnějším prostředkem, a sice studiem konečných rozhodnutí Ústavního soudu či ESLP a studiem zpráv o stavu vyřizování stížností podaných proti České republice k mezinárodním orgánům ochrany lidských práv. Na podporu svého názoru pak odkázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2211/09 ze dne 26. 4. 2012 a na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 133/2015-112 ze dne 7. 12. 2016.

[3] Žadatel napadl dne 15. 10. 2024 rozhodnutí povinného subjektu odvoláním. V odvolání v první řadě uvádí, že svou žádost podal za účelem kontroly výkonu veřejné moci, konkrétně pak nestrannosti dotázaného povinného subjektu s tím, že poskytnuté informace budou moci být využity pro veřejnou diskusi o stavu právního státu a jeho dodržování v rámci odborné i široké veřejnosti. K tomu doplňuje, že pokud by se ukázalo, že Ústavní soud nejedná nestranně při jeho komunikaci s jinými orgány moci veřejné, mohla by tato skutečnost založit vážné pochybnosti o jeho nestrannosti v řízeních, která byla ve věci Stížnosti vedena. Žadatel následně vyslovuje názor, že v tomto případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci výluky dle § 11 odst. 1 písm. g) InfZ, k čemuž poukazuje na povahu jím požadovaných informací. Připomíná, že Ústavní soud poskytuje na základě zákona o součinnosti pouze nezbytné informace pro objasnění skutkových a právních otázek věci a nesmí při tom porušit svou nestrannost. Žadatel má proto za to, že takové informace nemohou ohrozit rovnost účastníků řízení před ESLP, nemohou procesně znevýhodnit ani jednu ze stran, nemohou ovlivnit možnost uplatnění práv jakékoli strany řízení a že nepostaví v řízení před ESLP ani jednu ze stran Stížnosti do jakkoli procesně méně výhodné situace. Žadatel dále označuje test proporcionality provedený povinným subjektem za ledabylý s tím, že jeho odůvodnění bylo nepřiléhavé a desinterpretovalo povahu vyžádaných informací a ignorovalo společenský zájem na kontrole moci veřejné. V dalším bodě svého odvolání pak žadatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 28/2007-89 připomíná, že ustanovení § 11 odst. 1 InfZ umožňuje povinnému subjektu toliko omezit přístup k požadovaným informacím, nikoli je zcela vyloučit. Aplikaci výluky z práva na informace zakotvenou v ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ pak považuje za naprosto nepřiléhavou. Žadatel proto žádá Úřad, aby napadené rozhodnutí zrušil a aby současně přikázal povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

[4] Povinný subjekt předložil dne 30. 10. 2024 žadatelovo odvolání spolu s příslušným spisovým materiálem Úřadu. Ve svém vyjádření pak uvedl, že žadatelovo odvolání neobsahuje argumentaci, která by jej přiměla přehodnotit svůj závěr a že tedy napadené rozhodnutí i nadále považuje za zákonné a správné.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[5] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení v předmětné věci. Ustanovení § 20 odst. 5 InfZ stanoví, že nelze-li podle ustanovení § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad.

[6] Ústavní soud je povinným subjektem dle InfZ. Dle ustanovení § 178 správního řádu nelze jeho nadřízený orgán určit. Z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ a je jím Úřad.

III.

Věcné posouzení odvolání

[7] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatel domáhá.

[8] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, načež shledal, že **odvolání je důvodné**.

Právní rámec

[9] Právo na informace v českém ústavním pořádku zaručuje čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Toto právo lze podle čl. 17 odst. 4 Listiny *omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*. Rozsah omezení základních práv a svobod je přitom třeba vykládat restriktivně (nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, Pl. ÚS 2/10). Z tohoto důvodu je nutné úzce vykládat i výluky z poskytování informací (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, čj. 3 Ads 33/2005-56; rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2023, čj. 8 As 156/2021-26).

[10] Podle § 4 odst. 1 InfZ *povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním*.

[11] Podle § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*.

[12] Podle § 11 odst. 1 písm. g) InfZ *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení*.

[13] Podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ *povinný subjekt neposkytne informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků*.

[14] Podle § 12 InfZ *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá*.

Aplikace na předmětný případ

[15] Právo na informace zakotvené v čl. 17 Listiny a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci jsou klíčovými prvky vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je totiž participace občanské společnosti na věcech veřejných. Informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové, pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). Právo na informace tak poskytuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Jedním z hlavních významů veřejného subjektivního práva na informace je, že dává občanům možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci, což představuje

jeden ze základních atributů právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14).

[16] Úřad připomíná, že žadatel se obrátil na povinný subjekt s poměrně rozsáhlou a strukturovanou žádostí o informace, v níž požádal o poskytnutí jednak A) **korespondence a komunikace** mezi 1) povinným subjektem a vládním zmocněncem a 2) povinným subjektem a jiným orgánem. Tato korespondence či komunikace se přitom měla týkat a) stížnosti, b) soudních, správních či jiných řízení vedených před orgány České republiky, jejichž stranou jsou vymezené subjekty, nebo c) sporů uvedených subjektů a České republiky či státních podniků. Žadatel dále požádal o poskytnutí B) **veškerých dokumentů**, jež byly zaslány jako příloha či samostatně v rámci korespondence či komunikace vymezené v bodě A) žádosti.

[17] Povinný subjekt posoudil obsah žadatelovy žádosti o informace, načež dospěl k závěru, že jejímu vyhovění brání jednak ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) InfZ a dále ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. K oběma výlukám z práva na informace následně provedl test proporcionality, na jehož základě uzavřel, že nebyl splněn již druhý stupeň, tedy hledisko potřebnosti. Podle povinného subjektu jsou totiž v rozhodnutích zveřejněných v jednotlivých databázích dostačujícím způsobem zachyceny relevantní úvahy soudu, vyjádření ústavních stěžovatelů či jiných orgánů veřejné moci k rozhodovaným věcem a současně jsou zde na nezbytnou míru redukovány citlivé a jiné chráněné informace, přičemž zveřejněním konečného rozhodnutí ve věci (ať již ESLP či Ústavního soudu) je právu veřejnosti na informace učiněno zadost.

[18] Žadatel se však s takovýmto rozhodnutím o odmítnutí žádosti neztotožnil, načež jej ve svém rozsáhlém odvolání velmi podrobně zanalyzoval. Úřad přitom za zásadní považuje žadatelovo tvrzení uvedené v bodě č. 15, podle něhož žadatel svou žádost vztahuje ke kontrole nestrannosti povinného subjektu, neboť pokud by se ukázalo, že povinný subjekt nejedná nestranně při jeho komunikaci s jinými orgány moci veřejné, mohla by tato skutečnost založit vážné pochybnosti o jeho nestrannosti v řízeních, která byla ve věci stížnosti vedena.

[19] Citované tvrzení přitom podporuje závěr, ke kterému dospěl Úřad při posuzování předložené věci, a sice že povinný subjekt nepochopil žadatelovu žádost o informace zcela správně. Podle názoru Úřadu je třeba zdůraznit, že žadatel požádal o poskytnutí široce definovaného okruhu informací, jež označil jako „**komunikaci či korespondenci**“ v jím označených věcech. V konečném důsledku a v intencích toho, na co poukazuje žadatel ve svém odvolání, a sice že mu jde o posouzení způsobu komunikace povinného subjektu o subjektech určených v žádosti, je třeba vztahovat jeho požadavek rovněž na takové informace, jako je například telefonát či e-mailová korespondence. Úřad má přitom za to, že jak ze znění odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti, tak z předloženého spisového materiálu lze dovodit, že povinný subjekt posuzoval spíše (ne)možnost poskytnutí informací o konkrétních soudních řízeních. O takové informace však žadatel nepožádal.

[20] Z napadeného rozhodnutí dále vůbec nevyplývá, zda povinný subjekt vzal v úvahu rozdílnou povahu jednotlivých „informací“, které je možné pod takto široce formulovanou žádost podřadit. Z hlediska důležitosti přitom mají například inicializační dokumenty či procesní pokyny oproti konečnému stanovisku analytického odboru povinného subjektu zcela odlišnou vypovídací hodnotu. S tím přitom souvisí správné vyhodnocení otázky, zda takové informace můžou ohrozit zájem chráněný tou kterou výjimkou z práva na informace.

[21] Úřad si zároveň dovoluje poukázat na skutečnost, že druhý okruh požadovaných informací nepředstavují soudní řízení vedená u Ústavního soudu sama o sobě, ale korespondence či komunikace vedená povinným subjektem buď s veřejným zmocněncem, či jiným orgánem, těchto vymezených řízení, resp. sporů uvedených osob s Českou republikou či státními podniky, se týkající. Ač se tento rozdíl může zdát banální, z pohledu možnosti poskytnutí či jejich ochrany se podle názoru Úřadu jedná o rozdíl zcela zásadní.

[22] Lze tedy uzavřít, že bez správného určení okruhu požadovaných informací nelze správně posoudit veškeré souvislosti případu, tedy především zodpovědět otázku, zda bylo na místě odepřít žadateli požadované informace. Právě v tomto nepřesném určení zájmových informací přitom Úřad spatřuje zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť povinný subjekt v podstatě vůbec nerozhodoval o žadatelově žádosti o informace.

[23] Úřadu tak nezbyvá než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit orgánu prvního stupně k novému projednání. Podle Úřadu nicméně nelze a priori vyloučit, že by žadatelem požadované informace skutečně mohly mít takovou povahu, pro niž by bylo možné jejich poskytnutí odmítnout.

[24] Z hlediska jisté procesní ekonomie považuje Úřad za vhodné vyjádřit se k některým skutečnostem uvedeným jak v rozhodnutí povinného subjektu, tak v žadatelově odvolání. Podle názoru Úřadu snad nelze pochybovat o tom, že požadované informace byly vytvořeny či získány v přímé souvislosti se soudním řízením, ať již vedeným u Evropského soudu pro lidská práva, tak u soudu vnitrostátního. Ostatně tuto skutečnost nerozporuje ani sám žadatel. Stěžejní tedy bude vyhodnocení toho, zda by poskytnutí té které informace bylo v rozporu s InfZ či jiným právním předpisem.

[25] Pouze pro úplnost Úřad připomíná, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 241/2022 Sb., jež do InfZ vložil ustanovení § 11 odst. 1 písm. g), se tato výlučka může vztahovat na takové informace, s nimiž se druhý účastník řízení nemůže seznámit v rámci předmětného řízení, resp. v dané fázi řízení. Jak správně uvedl povinný subjekt, typicky se bude jednat o různé rozborů (např. rozbor věcně příslušné judikatury, analýza možných procesních postupů), jejichž zveřejněním by došlo ke znevýhodnění strany řízení, jež si daný rozbor pořídila.

[26] Jak přitom správně uvedl žadatel ve svém odvolání, *„celé odůvodnění Rozhodnutí ÚS tak stojí na pouhém konstatování v jediné větě, že vyžádané informace mohou narušit rovnost zbraní, a to bez sebemenšího odůvodnění či vysvětlení“*. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt k této otázce skutečně žádné další úvahy neuvedl, je třeba tento jeho závěr označit za nepřezkoumatelný. Úřad se přitom již výše pozastavil nad tím, zda všechny informace, listiny či záznamy, které by bylo lze podřadit pod pojem „komunikace či korespondence“, jsou takového charakteru, že by mohly ohrozit rovnost účastníků toho kterého řízení. Lze předpokládat, že některé z žadatelem požadovaných informací takové povahy skutečně budou. Úřad však pochybuje, že by se tato výjimka z práva na svobodný přístup k informacím dala vztáhnout na celou žadatelovu žádost. Je tedy na povinném subjektu, aby při dalším vyřizování přistupoval k požadovaným informacím jednotlivě a u každé pečlivě posoudil, zda je u ní dán důvod pro její odmítnutí.

[27] Úřad v této souvislosti odkazuje na ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace po vyloučení těch, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu,

po kterou trvá důvod odepření. Žádost přitom nelze odmítnout jako celek jen z toho důvodu, že část požadovaných informací nemá být vydána (srov. např. rozsudky NSS č. j. 7 As 64/2013-49 a č. j. 9 As 189/2014-35).

[28] Žadatel se dále ve svém odvolání neztotožnil se způsobem, jakým povinný subjekt provedl test proporcionality. V bodě č. 46 odvolání vyslovuje názor, že jeho odůvodnění bylo nepřiléhavé, desinterpretovalo povahu vyžádaných informací, ignorovalo společenský zájem na kontrole moci veřejné, zcela nepatřičně připisovalo vyžádaným informacím vlastnost zasáhnout do nezávislosti soudního rozhodování a nepřipustně zkoumalo zájem žadatele na vyžádaných informacích.

[29] Úřad připomíná, že test proporcionality sestává ze třech kritérií. Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). Druhým kritériem poměrování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti, které spočívá v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. Třetím kritériem je pak porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94).

[30] Úřad se v této souvislosti pozastavuje nad tím, že žadatel na jedné straně poukazuje na „nepřiměřené zkoumání zájmu odvolatele na vyžádaných informacích“, zároveň ale povinnému subjektu vytýká, že „ignoroval společenský zájem na kontrole moci veřejné“. Má tedy povinný subjekt posuzovat povahu požadovaných informací v rámci testu proporcionality, či nikoliv? Jak vyplývá z výše uvedeného popisu testu proporcionality, tak beze sporu ano.

[31] Obecně sice platí, že žádosti o informace nemusí být odůvodněné a že povinný subjekt nemá tento důvod zkoumat. To však z logiky věci neplatí v případě poměrování konkurujících si práv, jako je tomu v této věci. Potom se ale povinný subjekt nevyhne tomu, aby v rámci jednotlivých kroků bral v úvahu rovněž žadatelovy důvody, pro které o požadované informace požádal. Zároveň ale pokud žadatel žádný důvod neuvede, nelze po povinném subjektu spravedlivě požadovat, aby z takové žádosti dovozoval jakýkoliv vyšší a celospolečenský zájem na poskytnutí informací.

[32] Konečně k vyluce z práva na informace zakotvené v § 11 odst. 4 písm. b) InfZ Úřad připomíná, že podle tohoto pravidla povinné subjekty neposkytují informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků. Úřad v této souvislosti podpůrně odkazuje na instrukci Ministerstva spravedlnosti č. j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení InfZ, jež ve svém ustanovení § 5 odst. 3 uvádí, že za rozhodovací činnost soudu v jiných než trestních věcech je třeba v souladu s účelem zákona považovat nejen vlastní rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení, jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí.

[33] Jak přitom vyplývá z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. 3. 2010, v každé jednotlivé věci a podle okolností konkrétního případu je nutné zkoumat naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace týkající se rozhodovací činnosti soudu.

[34] Bude tedy na povinném subjektu, aby v dalším řízení nejprve správně stanovil okruh informací, na něž míří žadatelova žádost o informace. Na místě by přitom bylo nejprve určit

případný způsob komunikace či korespondence, zda je zakládána v příslušných soudních spisech a zda se ve všech případech jedná o informace zaznamenané ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InfZ. V dalším kroku by měl povinný subjekt posoudit možnost zpřístupnění takové komunikace, a to především s ohledem na to, zda skutečně mohou ohrozit rovné postavení účastníků řízení [ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) InfZ], popřípadě nezávislost a nestrannost soudní moci [ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ]. Pokud povinný subjekt opětovně dospěje k závěru, že je poskytnout nelze, je na něm, aby vydal nové rozhodnutí o odmítnutí žádosti, v němž uvede veškeré úvahy, jimiž se řídil. Úřad znovu připomíná, že nepostačí pouhé tvrzení o možnosti vzniku závažné újmy na právech třetích osob. Vždy je třeba takovou úvahu blíže rozvést, aby Úřad mohl řádně posoudit důvodnost takového omezení práva na informace.

IV. Závěr

[35] Úřad shledal žadatelovo odvolání důvodným. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť povinným subjektem uplatněné důvody odmítnutí poskytnutí informací nebyly dostatečně odůvodněny.

[36] Úřad nevydal v souladu s § 16 odst. 5 InfZ informační příkaz k poskytnutí všech žadatelem požadovaných informací, neboť nemá za nepochybné, že není dán důvod odmítnutí žádosti ve vztahu k některé z dílčích informací požadovaných žadatelem.

[37] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Praha 20. března 2025

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. JUDr. Jan Horych, , ID DS: 6qzq7hk
2. Ústavní soud, Joštova 8, 660 83 Brno 2, ID DS: z2tadw5